

DE EVERMENS

Nidden in de hoog besneeuwde open plek in het woud lag het kadaver van een elandstier. De damp sloeg nog van het ontvelde vlees af. Mandred en zijn drie metgezellen begrepen wat dat betekende: ze moesten de jager hebben opgeschrikt. Het kadaver zat onder de bloederige striemen, de zware schedel was opengebroken. Zover Mandred wist bestond er geen dier dat jaagde om alleen maar de hersenen van zijn prooi te verslinden. Hij schrok op van een dof geluid. Van de takken van een hoge dennenboom aan de rand van de open plek dwarrelde sneeuw in wervelende cascades naar beneden. De lucht was gevuld met fijne ijskristallen. Argwanend spiedde Mandred het kreupelhout af. Het was weer stil in het woud. Ver boven de toppen van de bomen trok het groene feeënlicht dansend langs de hemel. Dit was geen nacht om het woud in te gaan!

‘Gewoon een tak die onder het gewicht van de sneeuw is afgebroken,’ zei de blonde Gudleif en hij klopte de sneeuw van zijn zware mantel. ‘Kijk nou toch niet als een dolle hond in het rond. Je zult zien, we zitten alleen maar achter een roedel wolven aan.’

Er was bezorgdheid in het hart van de vier mannen geslopen. Ieder van hen dacht aan de woorden van de oude man die hen had gewaarschuwd voor een beest uit de bergen dat dood en verderf zaaide. Was die waarschuwing toch meer dan de hersenspinsels van een koortsachtig brein geweest? Mandred was de jarl van Firnstayn, het kleine dorpje dat achter het woud aan de fjord lag. Het was zijn plicht om elk gevaar af te wenden dat het dorp zou kunnen bedreigen. De woorden van de oude man waren zo indringend geweest; hij had ze niet zomaar weg mogen wuiven. En toch...

In winters als deze, die vroeg begonnen, te veel kou brachten en waarin het groene feeënlicht aan de hemel danste, kwamen de alfenkinderen naar de mensenwereld. Mandred wist dat en zijn metgezellen wisten het ook.

Asmund had een pijl op zijn boog gelegd en knipperde nerveus met zijn ogen. Hij was een slungelachtige, roodharige man van weinig woorden. Twee jaar geleden was hij naar Firnstayn gekomen. Er werd gezegd dat hij in het zuiden een beruchte veedief was geweest en dat koning Horsa Sterkschild een beloning op zijn hoofd had gezet.

Mandred kon het niet schelen. Asmund was een goed jager die veel vlees naar het dorp bracht. Dat was belangrijker dan allerlei geruchten.

Gudleif en Ragnar kende Mandred al van kinds af aan. Ze waren allebei visser. Gudleif was een potige kerel, zo sterk als een beer, en vanwege zijn altijd goede humeur had hij veel vrienden, ook al had hij de naam een nogal eenvoudige ziel te zijn. Ragnar was klein en had donker haar; hij viel op tussen de grote, meest blonde bewoners van het Fjordland. Soms werd hij daarom uitgelachen en achter zijn rug noemden de mensen hem wel een koboldkind. Dat was domme kletspraat. Ragnar was een man met het hart op de juiste plek. Een man op wie je altijd kon vertrouwen!

Weemoedig dacht Mandred aan Freya, zijn vrouw. Zij zat nu vast bij de vuurkuil, luisterend naar de geluiden van de nacht. Hij had een signaalhoorn meegenomen. Eén hoornstoot betekende gevaar, als hij tweemaal blies wist iedereen in het dorp dat er hier buiten geen gevaar op de loer lag en dat de jagers op weg waren naar huis.

Asmund had zijn boog laten zakken en legde waarschuwend een vinger tegen zijn lippen. Hij hief zijn hoofd als een jachthond die een geurspoor heeft ontdekt. Nu rook Mandred het ook. Een vreemde geur trok over de open plek. Een geur die deed denken aan de stank van rotte eieren.

‘Misschien is het een trol,’ fluisterde Gudleif. ‘Ze zeggen dat die in strenge winters de berg afkomen. Een trol zou een eland met één vuistslag kunnen vellen.’

Asmund keek Gudleif duister aan en beduidde hem te zwijgen. Het hout van de bomen kraakte zachtjes in de kou. Mandred be kroop het gevoel alsof hij werd geobserveerd. Er was hier iets. Heel dichtbij.

Ineens zwipten de takken van een hazelaar uit elkaar en twee witte schimmen schoten met luide vleugelslagen over de open plek weg. Mandred hief onwillekeurig zijn speer de lucht in, haalde toen opgelucht adem. Het waren alleen maar twee sneeuwhoenders geweest!

Maar waardoor waren ze opgeschrikt? Ragnar richtte zijn boog op de hazelaar. De jarl liet zijn wapen zakken. Hij voelde dat zijn maag zich samentrok. Loerde het gedrocht daar in de struiken? Ze bleven doodstil staan.

Er leek een eeuwigheid voorbij te gaan, maar niets roerde zich. De vier mannen hadden een ruime halve cirkel rond het struikgewas gevormd. De spanning was bijna ondraaglijk. Mandred voelde het koude zweet over zijn rug gutsen en zich bij zijn gordel verzamelen. De weg terug naar het dorp was lang. Als zijn kleding doortrokken raakte van het zweet en hem niet langer tegen de kou beschermde, zou-

den ze gedwongen zijn om ergens een kamp op te slaan en vuur te maken.

De dikke Gudleif ging op zijn knieën zitten en stak zijn speer in de grond. Vervolgens groef hij met zijn handen in de verse sneeuw en maakte zacht knisperend een bal. Hij keek op naar Mandred; de jarl knikte. Met een grote boog vloog de sneeuwbal de bosjes in. Niets roerde zich.

Mandred haalde opgelucht adem. Hun angst had de schaduwen van de nacht tot leven gewekt. Ze hadden zélf die de sneeuwhoenders opgeschrikt!

Gudleif grijnsde. 'Er zit niks. Dat rotbeest dat die eland heeft verscheurd, is er allang vandoor.'

'Mooi stelletje jagers zijn wij,' zei Ragnar spottend. 'Straks slaan we nog op de vlucht voor een hazenscheet.'

Gudleif stond op en pakte zijn speer. 'En nu ga ik de schaduwen doorklieven!' Lachend prikte hij tussen de takken van het struikgewas.

Het volgende moment werd hij met een ruk naar voren gesleurd. Mandred zag een grote, klauwachtige hand die de schacht van de speer vastgreep. Gudleif slaakte een schrille kreet, die abrupt overging in een gorgelend geluid. De potige kerel viel achterover, met zijn handen tegen zijn keel gedrukt. Bloed spoot tussen zijn vingers door en droop over zijn wambuis van wolfsvel.

Uit het struikgewas kwam een reusachtige gestalte tevoorschijn, half man, half everzwijn. Door het gewicht van de massieve everzwijnkop stond het wezen ver voorovergebogen, maar toch was het zeker twee schreden hoog. Het lijf van het beest was als dat van een boom van een kerel: zijn armen en schouders hadden dikke, knoestige spierbundels. Zijn handen waren donkere klauwen. Zijn benen waren onder de knieën onnatuurlijk dun en bezaaid met grijs-zwarte stefels. In plaats van voeten had het creatuur gespleten hoeven.

De evermens stootte een diepe, grommende keelklank uit. Uit zijn kaken staken slagstanden zo lang als dolken. Met zijn ogen leek hij Mandred te willen verslinden...

Asmund hief zijn boog. Een pijl zoefde van het koord. Hij raakte het beest aan de zijkant van zijn kop en liet een kleine, rode schram achter. Mandred greep zijn speer steviger vast.

Gudleif viel ondertussen op zijn knieën, heel even bleef hij wankelend zo zitten, toen viel hij om. Zijn verkrampte handen ontspanden zich. Nog altijd stroomde er bloed uit zijn keel en zijn stevige benen stuiptrekten hulpeloos.

Bij die aanblik werd Mandred gegrepen door een blinde woede. Hij

stormde vooruit en ramde zijn speer in de borst van de evermens. Het voelde alsof hij op een rots was gelopen. Het speerblad gleed opzij langs het creatuur af, zonder enige schade aan te richten. Een klauw-hand schoot tevoorschijn en versplinterde de schacht van het wapen.

Ragnar viel het gedrocht van opzij aan om het van Mandred af te leiden. Maar ook zijn speer kon niets uitrichten.

Mandred liet zich in de sneeuw vallen en trok een aks uit zijn gordel. Het was een goed wapen met een smal, scherp lemmet. De jarl ramde het met al zijn kracht in de enkels van de evermens. Het gedrocht gromde. Toen liet het zijn krachtige kop zakken en ramde de krijger. Een slag tand trof Mandred aan de binnenkant van zijn bovenbeen, verscheurde de spieren en verbrijzelde de in zilver gevatte hoorn die aan Mandreds gordel had gehangen. Met een ruk wierp de evermens zijn kop in zijn nek, zodat Mandred in de hazelaar werd geslingerd.

Half verdoofd van pijn drukte hij met zijn ene hand de wond dicht, terwijl hij met zijn andere hand een reep stof van zijn mantel afscheurde. Snel drukte hij de prop in de gapende wond en hij deed zijn gordel af om zijn been provisorisch af te binden.

Vanaf de open plek klonken doordringende kreten. Mandred brak een tak van de struik en schoof die door zijn gordel. Vervolgens sjoorde hij de leren band strakker aan totdat die zo strak om zijn bovenbeen geklemd zat als een hoepel rond een vat. Hij viel bijna flauw van de pijn.

De kreten waren verstomd. Voorzichtig boog Mandred de takken van het struikgewas uiteen. Zijn kameraden lagen levenloos in de sneeuw. De evermens stond over Ragnar gebogen en ramde hem onophoudelijk met zijn slag tanden in de borst. Mandreds aks lag pal naast het beest. Hij wilde niets liever dan doldriest op het gedrocht afspringen, gewapend of niet. Het was eerloos om een gevecht stilletjes te verlaten! Maar het was dom om een uitzichtloos gevecht aan te gaan. Hij was de jarl, hij was verantwoordelijk voor het dorp. Daarom was het zijn plicht de levenden te waarschuwen.

Maar hij kon niet zomaar naar Firnstayn terugkeren. Zijn spoor zou het gedrocht rechtstreeks naar het dorp leiden. Hij moest een andere weg zien te vinden.

Duim voor duim kroop Mandred achterwaarts het struikgewas uit. Telkens wanneer een tak knarste, bleef zijn hart bijna stilstaan. Maar het beest had geen belangstelling voor hem. Het zat gehurkt op de open plek en deed zich te goed aan zijn huiveringwekkende maal.

Toen hij uit de struiken was gekropen, waagde Mandred zich half overeind. Een stekende pijn schoot door zijn been. Hij tastte met zijn hand over de prop. Er vormden zich ijskristallen op de wol. Hoe lang

zou hij het volhouden in de kou?

De jarl strompelde het stukje weg tot aan de zoom van het woud terug. Hij keek omhoog naar de steile klip waarvan de donkere top zich hoog boven de fjord verhief. Daarboven was een oeroude stenen cirkel. En daar dicht in de buurt was de houtstapel voor het signaalvuur aangelegd. Als hij het vuur zou weten te ontsteken, zou het dorp gewaarschuwd zijn. Maar tot daarboven waren het meer dan twee mijlen gaans.

Mandred volgde de rand van het woud, maar door de verse sneeuw kwam hij maar langzaam vooruit. Bedrukt bekeek hij het uitgestrekte sneeuwveld voor hem dat zacht glooiend via de achterkant van de klip omhoogliep. Daar was hij vrijwel onbeschermt en het brede spoor dat hij door de sneeuw zou trekken zou niet over het hoofd te zien zijn.

Uitgeput leunde hij tegen de stam van een oude lindeboom om krachten te verzamelen. Had hij de woorden van de oude man maar geloofd! Ze hadden hem op een ochtend aangetroffen voor de houten palissade die het dorp beschermde. De kou had die arme kerel al bijna al het leven uit zijn botten gestolen. In zijn koortsdromen had hij verteld over een everzwijn dat rechtop liep. Over een gedrocht dat vanuit de bergen ver in het noorden was gekomen om dood en verderf te zaaien in de dorpen van het Fjordland. Een menseneter! Als die oude man het nou over trollen had gehad die vanuit het diepste van de bergen naar beneden kwamen, over boosaardige kobolden die hun mutsen verfden in het bloed van hun slachtoffers of over de elfenjacht met zijn witte wolven, dan zou Mandred hem hebben geloofd. Maar een everzwijn dat rechtop liep en mensen verslond... Niemand had ooit van zo'n wezen gehoord! Ze hadden de woorden van de oude man al gauw als verwarde koortsdromen afgedaan.

En toen was de midwinternacht gekomen. De vreemdeling had Mandred aan zijn sterfbed geroepen. Hij had geen vrede kunnen vinden totdat Mandred hem uiteindelijk had bezworen dat hij het spoor van het gedrocht zou volgen en de andere dorpen aan de fjord zou waarschuwen. Mandred had de oude man nog altijd niet geloofd, maar hij was een man van eer en een eed was voor hem een serieuze zaak. Daarom was hij op weg gegaan...

Waren ze maar voorzichtiger geweest!

Mandred zuchtte diep en strompelde toen weer verder het uitgestrekte sneeuwveld op. Zijn linkerbeen was gevoelloos. De kou had in ieder geval één voordeel: hij voelde geen pijn meer aan zijn wond. Maar zijn gevoelloze been maakte het lopen een stuk moeizamer; hij struikelde voortdurend. Half kruipend, half lopend baande hij zich

een weg. De evermens was nergens te horen. Zou die zijn gruwelijke maaltijd al hebben beëindigd?

Eindelijk bereikte hij een weids veld met losse keien. Hier was afgelopen herfst een steenlawine geweest. De verraderlijke ondergrond lag nu verborgen onder een dik pak sneeuw. Mandred ademde horend. Dikke witte nevelwolken hingen voor zijn mond en sloegen als rijp in zijn baard neer. Vervloekte kou!

De jarl dacht aan afgelopen zomer. Hij was hier een paar keer met Freya naartoe gekomen. Ze hadden in het gras gelegen en naar de sterrenhemel gekeken. Hij had tegen haar opgescheept over zijn jachtavonturen en over hoe hij koning Horsa Sterkschild op diens krijgstocht langs de kusten van Fargon had begeleid. Freya had geduldig geluisterd en hem soms een beetje geplaagd als hij zijn heldendaden wat al te zeer had aangedikt. Haar tong kon zo scherp zijn als een mes! Maar ze kuste als... Nee, niet aan denken! Hij slikte moeizaam. Hij zou spoedig vader worden. Maar zijn kind zou hij nooit zien. Zou het een jongen worden?

Mandred leunde tegen een groot rotsblok om op adem te komen. Hij had de halve weg achter zich. Zijn blik zweefde terug naar de zoom van het woud. Het groene feeënlicht kon niet tot in het duister van het woud doordringen, maar hier, vanaf de berghelling, kon je alles zo duidelijk zien als in een wolkeloze nacht met volle maan.

Van dit soort nachten had hij altijd gehouden, hoewel de meeste mensen in de Noordlanden bang waren voor het onheilspellende licht. Het leek alsof reusachtige stroken doek, geweven van fonkelend sterrenschijnsel, langs de hemel trokken.

Sommigen zeiden dat de elfen zich in dit licht verborgen als ze 's nachts op jacht gingen en door de vriesheldere hemel reden. Mandred glimlachte. Freya zou dat een mooie gedachte hebben gevonden. Ze hield ervan op winteravonden bij de vuurkuil te zitten en naar verhalen te luisteren, verhalen over de trollen uit de verre bergen en over de elfen met hun harten zo koud als wintersterren.

Een beweging langs de rand van het woud deed Mandred opschrikken uit zijn overpeinzingen. De evermens! Het beest had de achtervolging dus ingezet. Mooi zo. Met iedere stap de klip op lokte hij het weg van het dorp. Hij moest alleen zien vol te houden... Laat het beest zijn borst maar openrijten en zijn hart opvreten, zolang hij er maar eerst in slaagt het vuur te ontsteken!

Mandred zette zich af van het rotsblok en struikelde. Zijn voeten! Ze... ze waren er nog wel, maar hij voelde ze niet meer. Hij had niet moeten blijven staan! Hoe kon hij zo stom zijn... Ieder kind wist dat een rustpauze bij deze kou de dood kon betekenen.

Mandred keek vertwijfeld omlaag naar zijn voeten. Ze waren bevroren en volkomen gevoelloos en zouden hem dus niet meer waarschuwen wanneer er een kei onder hem weggleed. Ze waren verraders geworden, ze waren overgelopen naar de vijand, die probeerde te verhinderen dat hij het waarschuwingsvuur zou ontsteken.

De jarl schoot in de lach. Maar er was geen vrolijkheid in zijn lach. *Zijn voeten waren overgelopen.* Wat een onzin! Hij was bezig langzaam gek te worden. Zijn voeten waren gewoon hompen dood vlees, en spoedig zou hij helemaal uit dood vlees bestaan. Woedend schopte hij tegen een groot rotsblok. Niks! Alsof zijn voeten er helemaal niet waren. Maar hij kon nog wel lopen! Dat was gewoon een kwestie van wilskracht. Hij moest alleen heel goed oppassen waar hij liep.

Ongerust keek hij om. De evermens had het sneeuwveld bereikt. Hij leek geen haast te hebben. Wist hij dat er alleen deze ene weg omhoog naar de klip was? Mandred kon nu niet meer aan hem ontkomen. Maar dat was ook niet zijn bedoeling geweest. Als hij het vuur maar zou kunnen ontsteken; de rest deed er niet toe!

Hij schrok op van een geluid. Het beest stootte een diep geknor uit. Mandred had het gevoel dat de evermens hem recht in de ogen keek. Natuurlijk was dat op deze afstand onmogelijk, maar toch... Het was alsof een koude ademtucht zijn hart schampte.

De jarl versnelde zijn pas. Hij moest zijn voorsprong zien te behouden! Hij zou wat tijd nodig hebben om het vuur te ontsteken. Hij ademde piepend. Als hij uitademde, was er een zacht geklingel te horen, zoals van ijspegels die in hoge dennenbomen tegen elkaar slaan, maar dan zachter. De kus van de ijsfee! Er schoot hem een sprookje te binnen dat aan kinderen werd verteld. De ijsfee zou onzichtbaar zijn en in nachten waarin het zo koud is dat zelfs het licht van de sterren bevriest, doolt ze rond door het Fjordland. Als ze dichterbij komt, verdwijnt de dampende adem en is er een zacht geklingel in de lucht te horen. Als ze zo dichtbij komt dat haar lippen het gezicht van een reiziger beroeren, dan brengt haar kus de dood. Was dat de reden waarom de evermens niet dichterbij durfde te komen?

Weer keek Mandred achterom. Het beest had kennelijk enige moeite om door de diepe sneeuw te lopen. Eigenlijk had het hem veel sneller moeten inhalen. Waarom speelde het met hem zoals een kat met een muis?

Mandred gleed uit; zijn hoofd sloeg hard tegen een rotsblok, maar hij voelde geen pijn. Met zijn vuisthandschoenen wreef hij over zijn voorhoofd. Donker bloed druppelde van het leer. Hij voelde zich duizelig worden. Dat had niet mogen gebeuren! Opgejaagd keek hij ach-

terom. De evermens was blijven staan, hij had zijn kop achter in de nek geworpen en keek naar hem op.

Mandred kon niet meer overeind komen. Wat was hij toch een dwaas. Achteromkijken en tegelijkertijd doorlopen!

Met al zijn kracht probeerde hij overeind te komen, maar zijn half bevroren benen weigerden dienst. Hij had een groot rotsblok moeten hebben om zich aan op te trekken. Er zat niets anders op dan te kruipen. Wat een vernedering! Hij, Mandred Torgridson, de beroemdste krijger rondom de fjord, vluchtte op handen en voeten voor zijn vijand! Zeven mannen had Mandred helemaal alleen in een tweekamp verslagen tijdens de krijgstoet van koning Horsa. Voor elk van zijn overwonnen vijanden had hij trots een vlecht in zijn haar gevlochten. En nu vluchtte hij op handen en voeten.

Dit was een ander soort strijd, vermaande hij zichzelf. Tegen dit gedrocht had het geen zin wapens in te zetten. Hij had toch gezien hoe Asmunds pijl van hem was afgeketst en hoe zijn eigen aks geen wond had kunnen slaan. Nee, in dit gevecht golden andere wetten. Hij zou zegevieren wanneer hij het voor elkaar zou krijgen het vuur te ontsteken.

Vertwijfeld robde Mandred op zijn ellebogen vooruit. Langzaam verdween de kracht uit zijn armen. Maar tot de top was het niet ver meer. De krijger keek omhoog naar de rechtopstaande stenen. Ze waren gekroond met lichte sneeuwmutsen die zich aftekenden tegen de groen schemerende hemel. Meteen achter de stenen cirkel waren de blokken hout voor het signaalvuur opgeslagen.

Met dichtgeknepen ogen kroop hij verder. Zijn gedachten cirkelden alleen nog rond zijn vrouw. Hij moest haar redden! Zijn krachten mochten het niet begeven! Doorgaan, steeds maar doorgaan!

Knipperend deed hij zijn ogen open. De sneeuw was weg. Hij lag op blanke rotsen. Voor hem verhief de pijler van de stenen cirkel zich. Ver zouden zijn benen hem niet meer dragen.

De top was afgevlakt en zo egaal als de bodem van een houten schaal. Gewoonlijk zou hij met een grote boog om de stenen cirkel heen zijn gelopen. Niemand begaf zich ooit tussen de staande stenen! Dat was geen kwestie van gebrek aan moed. In de zomer had Mandred de top een keer een hele middag lang geobserveerd. Er was zelfs geen vogel over de stenen cirkel gevlogen.

Er liep een smal paadje langs de rand van de klip waarover hij achter de onheilspellende stenen langs kon lopen. Maar zijn gevoelloze benen waren te onbetrouwbaar om deze weg te wagen. Er zat niets anders op dan tussen de stenen door te gaan.

Toen hij het binnenste van de cirkel betrad, trok Mandred zijn

hoofd tussen zijn schouders alsof hij elk moment een klap verwachtte. Nog tien schreden, dan had hij de overkant bereikt. Het was maar zo'n belachelijk klein stukje...

Angstig keek Mandred om zich heen. Er lag hier op de bodem van vast gesteente geen sneeuw. Alsof de winter niet in het binnenste van de cirkel durfde in te vallen. Vreemde patronen van slingerende lijnen waren in het steen gekrast.

In de richting van de fjord viel de klip bijna steil naar beneden. Van onderaf uit het dorp gezien leek het net alsof iemand een stenen kroon op het hoofd van de klip had gezet. Meer dan drie manlengtes verheven de granietblokken zich, die in een wijde kring het rotsplateau omsloten. Er werd gezegd dat ze hier al heel lang stonden, lang voordat de mensen naar het Fjordland waren gekomen. Ook zij waren versierd met patronen van slingerende lijnen. Het weefsel was zo fijn dat geen mens het kon namaken. En als je er te lang naar keek, dan voelde je je zo dronken alsof je net een stevige, gekruide wintermede had gedronken.

Jaren geleden was er een keer een rondtrekkende skald naar Firnstayn gekomen die had beweerd dat de staande stenen oude elfenkrijgers waren die door hun voorouders, de alfen, waren vervloekt. Ze waren gedoemd om eindeloos eenzaam de wacht te houden totdat het land zelf hen op een dag te hulp zou roepen en de ban zou worden gebroken. Mandred had de skald destijds uitgelachen. Ieder kind wist dat elfen fragiele wezentjes waren, niet groter dan mensen. De stenen waren veel te massief om elfen te kunnen zijn.

Toen hij de kring had doorkruist, sloeg een koude wind hem in het gezicht. Nu had hij het bijna gered. Niets zou... De houtstapel! Die had hij van hieruit moeten zien! Die stond beschut tegen de wind, pal onder de rand van de klip, op een lijst. Mandred liet zich op zijn knieën vallen en kroop verder. Er was niets!

De klip liep hier bijna tweehonderd schreden loodrecht de diepte in. Was er een steenlawine geweest? Was de lijst afgebroken? Mandred had het gevoel dat zijn goden de spot met hem dreven. Al zijn krachten had hij aangewend om deze plek te bereiken, en nu...

Vertwijfeld keek hij over de fjord uit. Ver beneden, aan de overzijde van de bevroren zeearm, lag zijn dorp in de sneeuw. Firnstayn. Het bestond uit vier langhuizen en een handvol hutjes, omgeven door een belachelijk zwakke palissade. Het was een houten wal van sparrenstammen die wolven op een afstand moest houden en een obstakel moest vormen tegen plundersaars. Maar tegen de evermens zou de palissade niet zijn opgewassen.

Voorzichtig waagde de jarl zich een stukje dichterbij de afgrond

en hij keek naar de fjord beneden. Het feeënlicht aan de hemel toverde groene schaduwen in het besneeuwde landschap. Firnstayn had zich teruggetrokken in een winterslaap. Er was mens noch dier op de wegen te zien. Door de rookvangen onder de nokken van de daken steeg een witte walm op die door windvlagen uiteen werd geplukt en over de fjord gejaagd. Freya zat vast bij de vuurkuil te luisteren of ze het hoornsignaal hoorde dat aankondigde dat de mannen van de jacht terugkeerden.

Was de hoorn nou maar niet gebroken! Hiervandaan zou zijn roep tot in het dorp zijn doorgedrongen. Wat een gruwelijk spel speelden de goden met hem en met de zijnen! Zouden ze nu toekijken en hem uitlachen? Mandred hoorde een zacht geklik. Krachteloos draaide hij zich om. De evermens stond aan de andere kant van de stenen cirkel. Langzaam liep hij rond de cirkel. Durfde hij ook niet tussen de staande stenen te komen?

Zo snel hij kon kroop Mandred weg van de rand van de klip. Zijn leven was voorbij, dat wist hij. Maar als hij de keus had, dan wilde hij liever door de kou worden gedood dan dat hij als vreten voor het beest zou dienen.

Het geklik van de hoeven versnelde zich. Nog een laatste stukje! Mandred had het gered. Hij lag in de bancirkel van de stenen.

Hij voelde een loodzware vermoeidheid in zijn ledematen. Bij iedere ademhaling sneed de ijzige vorst in zijn keel. Uitgeput leunde hij tegen een van de stenen. Windvlagen rukten aan zijn stijf bevroren kleren. De band om zijn bovenbeen was los gaan zitten. Er druppelde bloed door de wollen lap.

Zachtjes bad hij tot zijn goden. Tot Firn, de Heer van de Winter, tot Norgrimm, de Heer der Veldslagen, tot Naida de Wolkenrijdster, die heerste over de drieëntwintig winden, en tot Luth, de Webmeester, die uit de draden van het lot van de mensen een kostbaar tapijt weefde voor de wanden van de gouden hal, waarin de goden met de dappersten onder de dode krijgers drinkgelagen hielden.

Mandreds ogen vielen dicht. Hij zou slapen... de lange slaap... Zijn plaats in de hal der helden had hij verspeeld. Hij had samen met zijn metgezellen moeten sterven. Hij was een lafaard! Gudleif, Ragnar en Asmund, geen van hen was weggelopen. Dat de houtstapel van de klip was gevallen, was een straf van de goden.

Je hebt gelijk, Mandred Torgridson. Wie laf is, die beschermen de goden niet meer, klonk een stem in zijn hoofd.

Was dat de dood? vroeg Mandred zich af. Alleen maar een stem?
Meer dan een stem! Kijk me aan!

De jarl kon zijn ogen amper nog open krijgen. Een warme adem